

Dosarul nr.2ra-1493/2018

Prima instanță: Judecătoria Rîșcani, mun.Chișinău (L.Ursu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (G.Dașchevici, S.Gîrbu, L.Bulgac)

Î N C H E I E R E

01 august 2018

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vitalie Panico reprezentat de avocatul Radu Rusanovschi,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldasig” împotriva lui Vitalie Panico privind repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018,

c o n s t a t ă :

La 10 februarie 2015 Societatea pe Acțiuni „Moldasig” a depus cerere de chemare în judecată a lui Vitalie Panico privind încasarea prejudiciului material în sumă de 21 597,11 lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 647,91 lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 17 decembrie 2013 a avut loc accidentul rutier cu implicarea autovehiculului de model „xxxxx”, n/î xxxxxx, la volanul căruia se afla Denis Oriol și autovehiculul de model „xxxxxxxxxxx”, n/î xxxxxxxx la volanul căruia se afla Vitalie Panico.

Vinovat de încălcarea Regulamentului Circulației Rutiere adoptat prin Hotărîrea Guvernului nr.357 din 31 mai 2009 și de cauzarea pagubei a fost recunoscut șoferul mijlocului de transport „xxxxxxx”, n/î xxxxxxxx, Vitalie Panico, care posedă certificatul de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule RCAI xxxxxxxx din 19 octombrie 2013, emis de Societatea pe Acțiuni „Moldasig”.

Prin deciziei agentului constatatator din 03 ianuarie 2014, Vitalie Panico a fost atras la răspundere contravențională în temeiul art.242, 229 alin.2 Cod contravențional.

În conformitate cu art.21 al Legii cu privire la răspunderea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în urma cererilor adresate din partea persoanelor cointeresate, Societatea pe Acțiuni „Moldasig” a întocmit dosar de daune înregistrat cu nr.xxxxxxxx.

Suma prejudiciului cauzat constituie 21 597,11 lei, astfel Societatea pe Acțiuni „Moldasig” achitând lui Denis Oriol despăgubiri pentru prejudiciul cauzat sănătății conform dispoziției de plată din 04 februarie 2014.

Conform raportului tehnic prezentat de Vitalie Panico revizia tehnică pentru mijlocul de transport „xxxxxx”, n/î xxxxxx, expirase la 05 decembrie 2013.

Prin hotărârea din 22 decembrie 2016 a Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău s-a admis acțiunea depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldasig” împotriva lui Vitalie Panico privind încasarea prejudiciului material și s-a încasat de la Vitalie Panico în beneficiul Societății pe Acțiuni „Moldasig” prejudiciul material în sumă de 21 597,11 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 647,91 lei, în total suma de 22 245,02 lei.

Prin decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins ca neîntemeiat apelul declarat de Vitalie Panico și menținută hotărârea din 22 decembrie 2016 a Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță a judecat pricina sub toate aspectele, a stabilit și a elucidat toate circumstanțele importante ale cauzei, a apreciat corect probele administrate și a concluzionat just că acțiunea înaintată de Societatea pe Acțiuni „Moldasig” este întemeiată.

Totodată, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a reținut la caz ca fiind relevante prevederile art.29 lit.f) al Legii nr.414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, care stabilește că asiguratorul are dreptul să înainteze acțiune de regres persoanei răspunzătoare de producerea pagubelor atunci când utilizatorul autovehiculului nu dispune de certificat de revizie tehnică la momentul producerii accidentului.

La caz s-a constatat că, accidentul rutier s-a produs la data de 17 decembrie 2013, iar potrivit raportului de verificare tehnică a vehiculului din 06 decembrie 2012 rezultă că certificatul de revizie era valabil pînă la 18 octombrie 2013. În acest sens instanța de fond corect a reținut că la momentul producerii accidentului rutier Vitalie Panico nu dispunea de certificat de revizie tehnică în privința automobilului de model „xxxxxx”, n/î xxxxxx, fapt ce acordă dreptul reclamantului de a înainta acțiune în regres față de pîrît.

La 11 iunie 2018 Vitalie Panico reprezentat de avocatul Radu Rusanovschi, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 22 decembrie 2016, cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie respinsă ca fiind neîntemeiată.

În motivarea recursului a indicat că instanța ierarhic inferioară a interpretat în mod eronat legea.

Potrivit art.22 al Legii nr.414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, este prevăzut că despăgubirile se stabilesc în baza unui acord scris între asigurat, persoana păgubită sau reprezentantul ei legal și asigurator, iar în cazul în care nu s-a ajuns la nici o înțelegere, prin hotărîre judecătorească definitivă și irevocabilă. Astfel, Vitalie Panico urma să participe la încheierea acordului prin care să nu i se îngrădească dreptul său de a contesta suma sau după caz de a aduce dovezi că suma prejudiciului cauzat este alta decît cea stabilită în mod unilateral de către persoana

păgubită sau asigurator.

A indicat că acordul încheiat între persoana păgubită și asigurator poate fi considerat nul în temeiul art.220 alin.1 Cod civil, care prevede că actul juridic sau clauza care contravin normelor imperative sunt nule dacă legea nu prevede altfel or, a fost încheiat cu nerespectarea condițiilor de validitate.

A menționat că procesul-verbal de constatare a deteriorărilor a fost întocmit în lipsa lui Vitalie Panico, care nu a fost invitat nici la examinarea automobilului, astfel fiindu-i încălcate drepturile prevăzute de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului.

În conformitate cu art.434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la 06 martie 2018 (f.d.105) lipsind însă date privind recepționarea acesteia de către Vitalie Pnico.

În circumstanțele menționate, recursul declarat de Vitalie Panico la 11 iunie 2018, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art.439 alin.(2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 27 iunie 2018, în adresa Societății pe Acțiuni „Moldasig”, a fost expediată copia recursului declarat de Vitalie Panico reprezentat de avocatul Radu Rusanovschi, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă intimatul nu a depus referință.

În conformitate cu art.439 alin.(3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vitalie Panico reprezentat de avocatul Radu Rusanovschi, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art.433 lit.a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vitalie Panico reprezentat de avocatul Radu Rusanovschi, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, la caz încălcările invocate de către recurent, nu conțin exclusiv chestiuni de drept și nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă. În mod evident lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența cererii de recurs și ilegalitatea deciziei contestate, impuse de art.437 alin.1, lit.f) Cod de procedură civilă (a se vedea, Petrovic v.Luxemburg, 17 februarie 2011, parag.31 – 33, Sturm v.Luxemburg, ibidem, parag.32).

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de

recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art.432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursurile declarate nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Potrivit practicii CEDO, articolul 6 § 1 al Convenției nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispozițiile legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr.2), 13 ianuarie 2009, parag.24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag.45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

Prin urmare, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului, au fost verificate minuțios, la judecarea cauzei în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Vitalie Panico reprezentat de avocatul Radu Rusanovschi.

În conformitate cu art.art.270, 433 lit.a), 440 alin.(1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vitalie Panico reprezentat de avocatul Radu Rusanovschi.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecători

Iurie Bejenaru

Victor Burduh